

havde faaet Snørliv og sin sorte Merinos Kjole paa og skjult sin halvskaldede Isse under en baandbesat Kappe, foran hvilken de nu omhyggeligt ordnede Tindingekrøller præsenterede sig næsten koket mod de ikke helt afblomstrede Kinder, kunde man meget godt forstaa, hvad der fortaltes i Nyboder om hendes fordums Herlighed.

Det havde i det hele været et smukt Par, hun og Højbaadsmanden. Det havde ogsaa været et lykkeligt Par. Havde maaske Højbaadsmanden ikke altid holdt sig Lovens sjette Bud strengt efterrettelig, saa havde Madammen til Gengæld været trofast for dem begge, skønt det i hendes unge Dage ikke havde manglet hende paa Forlokkere. Dersom man kunde tro Rygtet, havde endog en af Hoffets Prinser, der altid gik paa Rov efter unge Nyboderskoner, hvis Mænd var paa Langfart, en Aftenstund passet hende op paa Hjørnet af Haregaden og, efter at have givet sig tilkende for hende, gjort hende et galant Tilbud. Hun havde nejjet og slaaet Øjnene ned og derpaa stiltiende fulgt ham hen i en af de mørke og ensomme Alleer bag Volden. Men her i Ensomheden havde hun pludselig lagt den lille, visne Højhed over sit Knæ og af sit gode Hjerte givet ham en Endefuld, der ikke netop var den første Revselse, nogen krænket Nyboderskone havde tildeelt ham, men sikkert nok den kraftigste.

Den medborgerlige Anseelse, dette aldrende Ægtepar nød, var da af gammel Dato, og deres Hjem var endnu et yndet Samlingssted for adskillige af Nyboders Standspersoner. Ikke i mange Nybodershuse udfoldedes der en Selskabelighed som hos de to Gamle i Hjertensfrydgade. Foruden de sædvanlige Kirkehøjtider og saadanne Bods- og Bededage, som overalt i Kristenheden festlig-